

Eduardova skála

Měřítko: 1:28 800

Výškopis: Lehmannovy šrafy

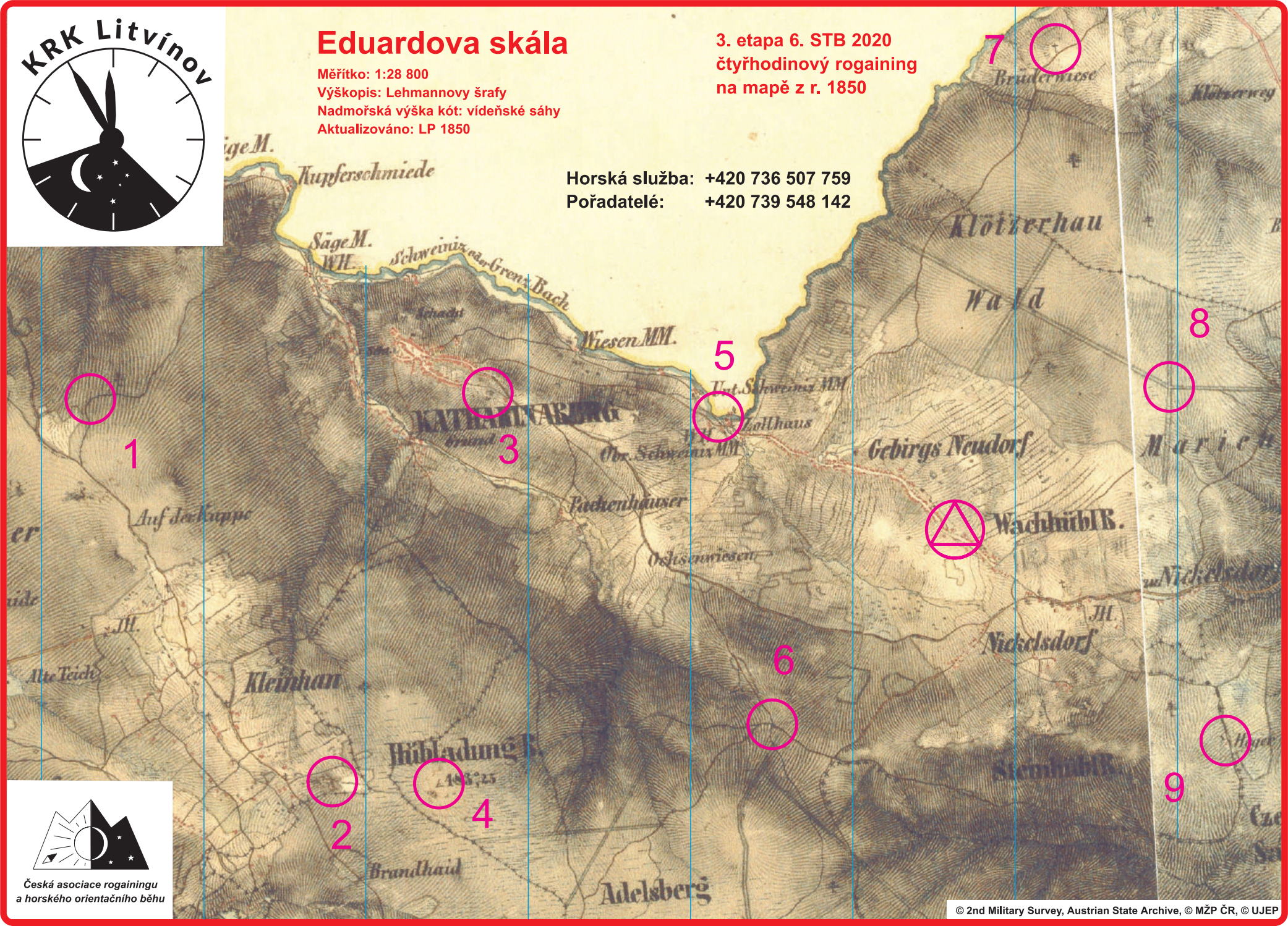
Nadmořská výška kót: vídeňské sáhy

Aktualizováno: LP 1850

3. etapa 6. STB 2020
čtyřhodinový rogaining
na mapě z r. 1850

Horská služba: +420 736 507 759

Pořadatelé: +420 739 548 142

Česká asociace rogainingu
a horského orientačního běhu

Kontrola č. 2 – Eduardova skála

Během příprav Sudetského Tojnárkova Bloudění jsem jako obvykle shromažďoval informace o všemožných zajímavostech, které mají vztah k prostoru závodu. O Eduardově skále (historická kontrola č. 2) několik pramenů shodně uvádělo větu: „V minulosti se skále říkalo též Eduardův kámen; byla známa díky pověsti.“ Více než rok pokoušel jsem se zmíněnou pověst objevit v knihách či na internetu, v českých i německých pramenech, ale neuspěl jsem. Nádherná skála s překrásným kruhovým výhledem si ovšem legendu zaslouží, tak tady jí máte:

Zaručeně pravdivá legenda o vzniku biatlonu

Za dávných časů, kdy Krušné hory byly rájem divoké, nikoli však přemnožené zvěře, stával poblíže Medvědí skály dnes již zaniklý lovecký hrádek. Jeho majitel, rytíř Eduard, holdoval dvěma velikým zálibám. Miloval lesní zvěř, obdivoval ladný pohyb jelenů, laní, srnců a srnek, ale zároveň vášnivě rád střílel. Proto, stejně jako všichni ostatní urození pánové, i on vyrážel do hvozdů s flintou, a z nějakého vyvýšeného místa pálil po všem, co proběhlo okolo. Eduardovi bylo usmrcených zvířátek líto, a pohled do jejich vyhaslých očí v něm vyvolával pocit nesnesitelné úzkosti. Přesto nedokázal svou mysliveckou vášeň ovládnout a jeho rozpolcená duše se bezradně zmítala mezi radostným pocitem z povedené rány a výčitkami svědomí za zmařené životy lesních tvorů.

Jednoho dne vyrazil Eduard číhat na své nejoblíbenější místo, vrchol tehdy bezejmenné vysoké skály, která se tyčí nad Malým Hájem. Rozložil houni na studený kámen a s puškou na dosah ruky kochal se dalekým rozhledem do všech světových stran. V tom se přímo před ním zjevil obrovský čtrnáctérák. Vůbec ho neviděl přicházet, dokonce ani nezaznamenal, že by se prodíral okolními křovinami. Najednou mu hleděl přímo do očí. Kdykoli předtím by rytíř automaticky sáhnul po zbrani, jenomže nyní se vůbec nedokázal pohnout, jen tiše zíral.

Jelen na něj promluvil lidskou řečí: „Eduarde, přišel jsem tě vysvobodit z tvého prokletí. Vím, že miluješ jak střílení, tak veškeré lesní bytosti, a je ti upřímně líto každé zabitě němé tváře. Slyš mou radu. Nechej někde v lesích vyrubat pár okruhů, cest vhodných pro běh, jízdu na lyžích či na koni. V jejich blízkosti pak zříd' střelnici s terčí, na které budeš střílet teprve až po absolvování alespoň jednoho kolečka, bys to neměl tak jednoduché. Sport tento nechť se pak navždy zove biatlonem.“

Eduard si ještě stihnul všimnout, jak se nad jelení hlavou vznáší zlatá svatozář, poté přízrak beze stopy zmizel.

Po návratu domů nechal rytíř nad Jáchymovem vystavět dodnes funkční biatlonový areál Eduard. Kolébkou světového biatlonu tedy není Norsko (tam s ním začali až na konci 18. století), ale západní Krušnohoří.

Místu, ke kterému se váže tato pověst, se začalo říkat „Eduardova skála“.